

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 383/2016
05.10.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Добрић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Јединство“ ..., кога заступа Васа Јовановић, адвокат из ..., ради раскида уговора, решавајући сукоб надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Неготину, у седници одржаној 05.10.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиле изјављеној против пресуде Основног суда у Неготину, Судске јединице у Кладову П бр. 52/15 од 15.03.2016. године, стварно је надлежан Виши суд у Неготину.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судске јединице у Кладову П 52/15 опд 15.03.2016. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле: 1) којим је тражила да се раскине уговор о даљем коришћењу топлотне енергије за грејање стана; 2) да се уговор о даљем коришћењу топлотне енергије за грејање стана прогласи ништавим, а тужилца брише из евиденције као корисник топлотне енергије и захтев за слање стручне екипе која ће извршити искључење радијатора у стану тужиле са система грејања пре почетка грејне сезоне (15.10.2014. године), а у противном неизвршење ове одлуке даје право тужилци да у својој режији уз стручну помоћ стручњака за топлотну енергију о трошку туженог, изврши искључење радијатора са централног система за грејање; одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилца је изјавила жалбу, па су списи достављени Апелационом суду у Нишу на одлучивање.

Решењем Гж бр. 1472/16 од 30.06.2016. године Апелациони суд у Нишу се огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиле изјављеној против пресуде Основног суда у Неготину, Судске јединице у Кладову П бр. 52/15 од 15.03.2016. године и списе уступио Вишем суду у Неготину као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Неготину није прихватио стварну надлежност, већ је актом од 28.07.2016. године спис Гж 261/16 доставио Врховном касационом суду ради

решавања насталог сукоба надлежности, сматрајући да ожалбена пресуда није донета у спору мале вредности.

Решавајући сукоб стварне надлежности у смислу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/15), Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби тужиље у овом спору стварно надлежан Виши суд у Неготину.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08...101/13), прописано је да виши суд у другом степену, одлучује о жалбама на одлуке основних судова, на решења у грађанско-правним споровима; на пресуде у споровима мале вредности; у извршним и ванпарничним поступцима. Према члану 24. став 1. тачка 3. наведеног Закона, апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанско-правним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Према одредби члана 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности у смислу одредбе ове главе, су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као спорови мале вредности у смислу става 4. исте одредбе, сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Из овакве правне регулативе може се закључити да се споровима мале вредности од ступања на снагу Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11), сматрају сви спорови (кондеметорни, деклараторни и конститутивни), у којима предмет захтева није новчани износ, а означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра (под условом да не представљају спорове о непокретностима, радне спорове и спорове због сметања поседа), а и спорови чији је предмет захтева утврђење раскида уговора и обавезивање на чинидбу.

Како је у конкретном случају предмет тужбеног захтева раскид уговора, проглашење уговора ништавим и обавезивање туженог на чинидбу, а не ради се о спору о непокретности јер се тужбеним захтевом не установљавају нити мењају стварна права, код означене вредности предмета спора у тужби (8.300,00 динара), такав спор представља спор мале вредности. Стога је за одлучивање о жалби тужиље изјављеној против пресуде донете у спору мале вредности, према члану 23. став 2. тачка 2. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Виши суд у Неготину.

На основу члана 22. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић